

om Lukkeloven, hvor man, til Trods for at det her drejer sig om mange voksne Mennesker, har været med til give en Lov om Arbejdstid for voksne Mennesker i Handelens Tjeneste, og det er vel at mærke ikke i særlig Grad Arbejderne eller de underordnede, der her kommer med Krav, men Arbejdsgiverne, idet de har villet skaffe sig fri for den Konkurrence, der laa i, at andre holdt længe aabent, og dette Ønske er efterkommet af Lovgivningsmagten. Nu er vi ved at lovgive videre paa dette Omraade, og hvis vi skulde efterkomme det Ønske, der er fremsat af Arbejdsgiverne her, vilde det føre til at paabyde Lukning Kl. 7 i Stedet for Kl. 8. Man kan altsaa ikke fremføre nogen rimelig Indvending mod det Princip, der ligger i Lovforslaget, thi det Princip, at Arbejderne skal have Lov til at sælge deres Arbejdskraft i ubegrænset Tid, er for længe siden brudt og har maattet brydes.

Det ærede Medlem (Ovesen) mente at have hørt mig sige, at nogle Fag ikke ønskede kortere Arbejdstid. Jeg anførte et Eksempel, men jeg bemærkede maaske ikke, at de paagældende Arbejdere tilhørte en Industri, hvor andre Arbejdere havde faaet kortere Arbejdstid. Vedkommende Arbejdsgiver sagde til de paagældende Arbejdere: Nu har de $\frac{2}{3}$ — f. Eks. — faaet kortere Arbejdstid, nu maa I selvfølgelig gaa ned til den samme Arbejdstid som den, de $\frac{2}{3}$ har. Saa sagde Arbejderne: Det har vi i og for sig ikke noget imod, men naar du samtidig vil forringe vore Indtægter, maa vi protestere. Men det er een Ting, en anden er, naar den forkortede Arbejdstid gennemføres overalt, saaledes som vi gjorde det ved Lukkeloven. Saa bliver Forholdet et ganske andet, og saa maa Organisationerne tage sig deraf; de kan tage sig deraf, thi da er det ikke længer et Spørgsmaal om Arbejdstid, men om Lønforhold. Det forekommer mig i øvrigt, at al den Bekymring, der er kommet frem paa Arbejdernes Vegne, for, at det vil gaa dem saa daarligt, hvis dette Lovforslag bliver til Virkelighed, kunde man spare sig, naar Arbejderne selv ved deres Møder og særlig ved 1. Maj-Demonstrationerne har fremsat dette Krav og anmodet Lovgivningsmagten om at fremme det.

Det ærede Medlem fra Sakskebøing (Rørdam) var inde paa forskellige Ting. Det glæder mig, at han erklærede, at der var en Række Fag, hvor der burde være 8 Timers Arbejdsdag. Da det ærede Medlem antagelig vil blive Medlem af Udvalget, lover jeg mig et Resultat af det Sam-

arbejde, der kan komme i Stand med det ærede Medlem, netop fordi han beklæder Stillingen som Formand i Arbejdsraadet.

Jeg beklager, at det ærede Medlem for 7de Valgkreds (Fraenkel) ikke er til Stede. Han var mærkværdig kort i sine Bemærkninger i forrige Møde og mente at kunne afeje mig med en meget overlegen Bemærkning om, at en Lov i den Retning, som dette Lovforslag tilsigter, vilde genindføre de gamle Forhold, som man tilsigtede gennem Merkantilismen, og vilde genindføre Lavsforholdene o. s. v. Det ærede Medlem er jo Nationaløkonom. Jeg beklager, som sagt, at han ikke er til Stede; han skyldte dog i nogen Grad at gøre Tinget Rede for, hvorfor dette Lovforslag vilde føre os over i Merkantilisme og Lavs-væsen. En Bemærkning om, hvad man forstaaer ved Merkantilisme, turde maaske ikke være overflødig. Ved Merkantilisme har man forstaaet den Ordning, hvorefter Monarkerne vilde tilvejebringe et Forhold, der skulde give det Udseende af, at det var Landsfaderen, der ordnede det hele. Man støttede Industrier, og man søgte at oprette Kolonier for at skaffe sig et udenlandsk Marked for de Produkter, Industrien tilvejebragte; saa skulde Velstanden i Landet blomstre, og det var Landsfaderens Skyld alt sammen. Denne Merkantilisme har ikke haft nogen vid Mark at arbejde paa. Der er gjort forskellige Forsøg forskellige Steder; men egentlig gennemført har Systemet aldrig været. Men man kan sandelig ikke sige, at et Lovforslag som det, vi her har forelagt, skulde føre til Merkantilisme, nu da vi har et konstitutionelt Kongedømme i Modsætning til det absolutte Monarki, man havde den Gang, nu, da det i fortrinlig Grad er Aktieselskaber, der overtager Driften og Produktionen, medens Tendensen den Gang var, at det var Landet, det var Staten selv, der skulde gøre det. Naar man slynger en saadan Brand ud, som at dette Lovforslag vil føre der og der hen, skylder man en Forsamling Regnskab for, hvorfor det vil gøre det. Og det ærede Medlem gjorde ikke Regnskab for det, fordi han ganske simpelt ikke er i Stand dertil.

Det er et Særkende, man altid kan træffe hos de borgerlige Økonomer — det ærede Medlem (Fraenkel) vil jo gerne give sig ud for Nationaløkonom, og han skjuler aldrig, at han tilhører de borgerlige Økonomer —, at hvad der ikke passer i Kapitalismens Kram, er de altid imod. Det vil medføre barbariske Tilstande, gamle, middelalderlige Forhold, det vil være et